

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Voldemort kajánul nézte Pitont és a lányt mellette, majd Pottert és a másik lányt, akit még nem ismert.

Hermione rezzenéstelen arccal pillantott a majdnem-Voldemort-ra, és hagyta, hogy az érzések, amiket gerjeszt, átáramoljanak rajta, anélkül, hogy megrekednének a lelkében.

Piton is érzékelte az agresszívan pásztázó tudatcsápokot, és szintén engedte, hogy átáramoljanak rajta. Semmiféle érzelmet, indulatot nem váltott ki belőle egykori mestere fenyegető jelenléte. Hermione iránti érzéseit viszont nem volt értelme titkolni. Tudta, hogy ebből az energiából Tanítványa képes erőt meríteni – Voldemort azonban nem. Most először vette észre a másik lányt, Harry mellett.

Harry nem figyelete Pitont. Remegett a visszafojtott indulattól. Most is – mint annyiszor – nagyon úgy tűnt, hogy képtelen uralkodni magán. Rosie közelebb húzódott a fiú hátához és a feszültség lassan eltűnt Harry-ből. A fiú figyelme a saját belső remegéséről Voldemortra irányult. A sötét mágus fürkésző szeme Pitonéba mélyedt (vagy nem mélyedt. Akinek nem tetszik, húzza ki!) és Harry gúnyosan elmosolyodott magában, mert biztos volt benne, hogy Voldemort a professzor elméjében próbál kutatni. A sajátjában nem érzékelte a Nagyúr undorító jelenlétét, a mágus láthatóan figyelemre sem méltatta. Kizárólag Pitonhoz beszélt.

– Látom, Piton... jól elvagy, barátom. Mindened megvan. – vigyorodott el Voldemort. – Rendes tőled, hogy mindezt megosztod velem...

– Megosztanám, de attól tartok, sohasem hatottak rád az efféle... emberi gyengeségek. Pedig ezek felvállalása szükséges a varázskéesség továbbfejlesztéséhez.

– Ugyan... – sétált közelebb Voldemort hozzájuk. – Ne légy kicsinyes. Közös nő, közös varázserő. – pillantása perzselte Hermione-t, a lány azonban nem hátrált, még akkor sem, amikor Voldemort rákulcsolta ujjait a lány csuklójára. – Hisz mi már jól ismerjük egymást... – vigyorgott a boszorkány képébe. – Annak a hígagyúnak köszönheted, hogy most itt vagy... Malfoy teszetosza fiacskája...

Hermione el akarta rántani a kezét, de Voldemort nem hagyta.

Piton megfogta Hermione másik kezét, konfluenciába léptek, közben a varázsló felerősítette a lányra irányuló érzéseit. Hűvös nyugalom áradt belőle és mélyről fakadó, viszonzást sem váró szeretet. Látta, hogy Voldemortot is eléri az érzelmhullám, amivel nem tud mihez kezdeni.

A Nagyúr szeme a mágusra villant.

– Nocsak! – csattant fel. – Piton! Ennyire megváltoztál? Azelőtt nők téged nem érdekeltek... ennyire. – vicsorgott a lányra és elemelte róla az ujjait. – Átadod neki a döglesztő halált, Piton... – röhögött fel Voldemort.

– A döglesztő halál maga. – szólalt meg halkan Hermione.

Piton fegyelmezően szorította Hermione csuklóját.

Ne ugorj, ha ugrasztanak. Lazíts! – üzente higgadtan. Merlin botjára koncentrált, ami lassan felfénylett.

Piton felidézte az ősi varázslatot. Ezzel az érintéssel aktiválta azokat a mélyen elrejtett varázscsírákat, amelyek megkülönböztették Mardekár botjától. Piton tisztában volt vele, hogy mi az, ami hatalmasabb varázslóvá tette Merlint Mardekárnál. Merlin ismerte és hasznosítani merte a szeretet erejét, amit Mardekár és Voldemort is elutasított, megtagadott magától. Abból a tizenkét varázslatból, ami megvolt Merlin botjában, de hiányzott Mardekáréból, talán felhasználhatnak valamit. Talán... Piton bízott benne, hogy Hermione-nak eszébe jut valami, ám érzékelte, hogy Voldemort olyan érzéseket gerjeszt a lányban, amiktől Tanítványa egyre gyengül. Ha most vele kezd foglalkozni, mindannyian elvesznek, hiszen Voldemort képes arra, hogy a *gyengeségeiket* fordítsa ellenük. Ugyanakkor átjárta a bizonyosság, hogy Merlin hatalmát átruházhatja Hermione-ra. Hiszen a világ valaha élt, legnagyobb

mágusának botját – Hermione érintette meg utoljára! Az Ős-Erő a lányban él tovább, Piton ebben bizonyos volt. Csak benne válhat eleven Tudássá. Elégedettség suhant át sápadt arcán, de elméjét zárva tartotta Voldemort előtt.

Tekintete Harryéba fűródott és megpróbált elmeüzenetet küldeni. Emlékezett rá, egyszer Harry is megkísérelte, néhány évvel ezelőtt, amikor Siriust akarta megmenteni. Piton bízott benne, ha ragadt rá valamennyi az okklumencia-órákon tanultakból, esetleg sikerülni fog.

Te vagy hozzá a legközelebb. Szétválasztom a személyiségeit. Próbáld elterelni a figyelmét!

Voldemort szeme mindvégig a lány és Merlin botja közt járt.

A bot... itt van a hatalom... karnyújtásnyira tőle...

Lassan adagolta Hermione felé az impulzusokat, ezalatt a másik cawkát is ugyanezzel gyengítette.

Harry először nem volt biztos benne, hogy Piton vagy Voldemort üzenete érkezett el hozzá. A testével Rosiet igyekezett védeni, eltakarva őt a Sötét nagyúrtól, mintha a lány ott sem lenne. Az elméje azonban lázasan kereste a kiutat, hogyan terelhetné el Voldemort figyelmét, mert Piton sötét tekintete már nem hagyott kétséget a felől, hogy az üzenet tőle származik. (négy sorban leírni ekkora semmit... kezdek újságíróvá válni:D)

Hermione hirtelen szédülést érzett, mást nem. Megkapaszkodott Piton karjában.

Maradj velem... – üzenté Piton. Emlékszel azokra a bűbájokra, amelyek Merlin botjában megvannak, Mardekáréból viszont hiányoznak? Legalább egyet idézz fel!

Hermione azonban nem tudott értelmesen válaszolni, mert Voldemort alattomos mérge már beette magát a szervezetébe. Képtelen volt tartani magát, ezért összecsuplott.

Piton gyengéden tartotta a karjaiban a lányt. Csak az számított, hogy biztonságban tudja. Védte az elméjét, ám kifelé, Voldemort irányába megtévesztő gondolathullámokat sugárzott: Elátkozta a napot, amikor tanítványává választotta Hermione-t! Ezt a kis ügyetlen, erőtlen, hasznavehetetlen cawkát! A kudarc keserű ízére emlékezett. Elekeseredést és fájdalmat sugárzott, amiért a végső csatát nélküle kell megvívnia Voldemorttal.

– Menjünk át a fogadóterembe, Mester! – hajtotta meg magát, ahogyan réges-régen tette. – Ez csak ránk tartozik. Megölöm ezeket a nőket, nem veszed semmi hasznukat!

– Megállj, Piton! – hördült fel a Nagyúr és a lány karjához kapott, majd magával rántotta, és ugyanezzel a mozdulattal elkapta Rose-t is.

Harry megtántorodott, ahogy összefűzött ujjaiakon keresztül Rosie magával rántotta Voldemort felé. Másik kezében már mozdult a pálca, hogy kihasználja a pillanatot, amikor a Sötét Nagyúrnak mindkét keze foglalt és a gondolatait a lányok töltik ki, de robbanásszerűen jelent meg a tudatában Piton figyelmeztetése.

Hagyd, Harry! – üzenté a varázsló. Nem valami kényelmes nekik, elismerem, de így legalább biztonságban vannak!

Voldemort fellebegtette a lányok testét a plafonig. Mindkettő eszméletlen volt. Olyan védőbűbájt vont köréjük, amit senki nem törhetett át.

– Piton... csak semmi meggondolatlanság. És ugyanez vonatkozik rád is, kis szaros. – mordult fel Voldemort és Harry-re villant a szeme.

Piton lezárta az elméjét. Ami történt, nem volt éppen a szándéka ellenére. De egykori mestere ezt nem sejtette meg. Tovább játszotta hát szerepét. Arca aggodalmas kifejezést öltött.

– Miért tetted ezt, Mester? Mit vársz tőlem ezek után?

– Hogy mit akarok? – röhögött a feketemágus. – A kislány ennyire hülyévé tett? Ezért nem érdemes kefélni, Piton! – röhögött tovább Voldemort. – Valamit valamiért. Most majd kiderül, mi mennyit ér neked. Sosem akartál hatalmat. Hát semmi okod megtartani Merlin botját. És a kis ringyód visszakerül az ágyadba. Ellenkező esetben... – a mágus vicsorgott egy sort, majd Potterre nézett.

– A földhöz kötött lelkek veled lesznek – sutogta Sybill Harry felé, miközben ködbevesző alakja feltűnt Voldemort mögött – A kaméleon képességeinek határa a színét változtatni képtelen árnyéka. Figyeld a sötétséget.

Harry felhúzta a szemöldökét és várakozóan nézett Voldemortra.

Gondolatban igyekezett Pitonra koncentrálni, hiszen csak tőle várhatott segítséget, ha valódi küzdelemre kerül sor. Bízott benne, hogy az ösztönei most is jól működnek majd.

– Mit akarsz Tom? – köpte Harry Voldemort felé, aki nem vette észre sem Sybill szellem-alakjának sem a Trelawney mellett a homályban ali-alig kivehető Drakula körvonalainak kibontakozását sem.

– Tőled mit akarok? Tetszik a sebhelyed. – húzta fel az ínyét a Nagyúr és a fiú lába elé vágott pálcájával egy hatalmas szikrát.

Piton Harry elméjére koncentrált. A fiú leleményességében bízott. (

Higgye csak, hogy Merlin botjának bármi hasznát veheti. Az Élő Tudás nem az ereklyében van!

Dolgozzon TG is! :DD -S)

Harry lezserül zsebredugta a kezét és alig észrevehetően mozdult el Piton közeléből, hogy a varázsló kikerüljön Voldemort közvetlen látóköréből.

– Mégis, mit kezdenél velük? – mutatott a plafon alatt lebegő lányokra – valamit üzleteljünk, Tom. Pókerezni nem ülök le, de talán tudok olyat ajánlani, ami érdekel.

– sssss! – sísteregte Sybill Harry felé némán – Alkalmazkodj a szigorodó feltételekhez. Panoptikumban még nem született hadvezér – jött a mentális üzenet Trelawneytól egy csuklás kíséretében.

Harry megvakarta a hónaalját és nemtörődöm vakarózás közben nézett Voldemorra.

– A helyzet az, hogy Pitont nehéz lesz meggyőzni, hogy tegyen bármit is Hermione-ért. Tudod jól... nem az az érzelgős fajta. De nekem fontos a kis vörös bige. Még csak nemrég ismerem... Engedd el a barátnőimet és megkapod amit kérsz. Bármit... Pitont is beleértve – tette hozzá Harry halkán, mert nagyon utálta, hogy Piton már megint dolgoztatja.

– Merlin botja, cserébe értük. Ajánlom, Harry Potter, győzd meg a kedves varázslóbácsit, hogy ez egy jó üzlet. – morogta Voldemort.

Amíg Harry Voldemorttal egyezkedett, Piton agya lázasan lüktetett. Láthatóan Voldemort sem állt már a helyzete magaslatán. A sok test-csere, az időutazás érzékelhetően legyengítette. Már nem tudta valamennyi jelenlévő elméjét uralni. A varázsló szinte zavartalanul tapogathatta Voldemort elméjét, miközben a Nagyúr Harryval egyezkedett.

És hirtelen megtalálta, amit keresett. A forrást. Valamit, ami Regulus Blackból megmaradt. Mintha az Idők mélységéből üzent volna egykori barátja:

Piton! Ments meg attól, ami a halálnál is rosszabb!

A mágus koncentrálni kezdett. Arcán fájdalmas kifejezés suhant át, ahogy lelkéből lehasított egy darabot. Átengedte annak, ami Regulusból maradt.

Küzdj, Regulus! Képes vagy belülről bomlasztani őt! Eróm a Tied! Használd!

Piton szinte érezte, hogy mint valami fekete kígyó, bekúszik Voldemort elméjébe.

Harry mentális erejét megfeszítve igyekezett Voldemort figyelmét a beszélgetés témájánál tartani de egyre kevésbé sikerült. Saját koncentrálóképesége is hagyott kívánnivalót maga után, ráadásul egy újabb rezgés jelent meg a gondolatsíkon. És bár Harry tudta, hogy jó és rossz nem létezik csak fény és sötétség, pozitív és negatív... nem tudta volna eldönteni, hogy a újonnan érzékelt lény hova tartozik. Harry figyelme elkalandozott és a Tommal kialakult nehezen fenntartható vibráló „érdeklődés” elhamvadt.

Voldemort sunyin nézte a másik kettőt.

Piton érzékelte, hogy valami más is történik.

Drakula közeledett. Ha visszatér, az Időkapu bezárul. És akkor... Voldemort csapdába esik a saját világában. Bár erősen kételkedett benne, hogy Harry képes a dolgok okainak legmélyére látni, minden erejével azon volt, hogy megossza a fiúval ezt az információt.

Harry érezte, hogy kicsúszik a kezéből a helyzet irányítása, amit korábban Piton bízott rá. Figyelme teljesen szétesett és elméje egy pillanat alatt Voldemort prédájává vált volna, ha Piton nem siet a segítségére. A kép ami az üzenet hatására egy pillanatra felrémlt előtte, elegendő volt, hogy bízson a közös sikerben. Már csak attól rettegett, hogy a két kiszolgáltatottan lebegő lány a csata vétlen áldozataivá válik. A siker szempontjából elhanyagolható veszteséggé. De Piton újabb üzenete elérte, mielőtt bármit tett volna.

A lányok miatt ne aggódj! Hermione magához tér, csak távolabb kell kerülnie Voldemorttól. Abban a másikban is érzem az Ős-Erő lüktetését.

Harry alig láthatóan bólintott, miközben elméjében Sybill újongva üdvözölt valakit, akinek jelenlétét Harry kezdte fájdalmas görcsként megélni.

Rose gondolathullámai szakadtak át Voldemort bűbáján és Harry hallotta a félkába mondatokat, meléyek a lány tudatalattijából szivárogtak:

– A fájdalom a testé. Te nem a tested vagy. Nem elég tudni, mi *nem vagy*... tudnod kell *mi vagy*. Örök része a végtelennnek...

Harry bár értette a gondolatokat, azt is tudta ebből, hogy a lánynak fájdalmai vannak. Egy pillanatra felidézte a tóparti találkát és nagy erővel a lány felé sugározta. De az energiapajzs kívülről átjárhatatlan volt. Az impulzus visszacsapódott és Harry beleremegett a gyönyörűséges emlékebe.

Rose tompán érzékelte, mi történik vele, de mire felfogta volna, máris a jótékony homály borult az elméjére. Nem is volt tudatában annak, mégis mekkora energiamező veszi körül őt. Már azt sem érezte, hogy a vér lassan a fejébe száll...

Ebben a pillanatban a vaskos tölgyfakapu nyikorogva tárult fel. Borzongató, jeges szélfuvallat süvített végig a csarnokban. A gyertyák fénye kihunytt. Ahogy a házigazda belépett, minden bűbáj megszűnt. A lányok lepotyogtak a plafonról. Piton magához ölelte Hermione-t, mielőtt elesett volna. Csak a szeme villanásával jelezte, hogy ne aggódjon, minden rendben lesz.

Hermione hirtelen zuhant le, de Piton felfogta az esését. Csillagokat látott és az agya lüktetett. Piton pillantása azonban nem adott okot a kétségre és a félelemre. Valamint érezte, hogy csökken a nyomás a mellkasában... próbált egyenesen állni, többé-kevésbé sikerült is neki és arcába visszatért az élet. Ő is Perselus szemébe nézett, amiből tudhatta a mágus, hogy nincs baj, majd alig észrevehetően biccentett egyet, de nem engedte el a férfi karját.

Harry nem volt olyan gyors, mint Piton így a vöröshajú lány csattanva csapódott a földhöz. Harry sietve felsegítette és átölelve a lányt megkönnyebült csókot lehelt a halántékára miközben magához szorította.

Rose is ugyanúgy kapaszkodott Harry karjába, ahogy Hermione Pitonéba. Zihálva nyelt nagyokat, és legszívesebb felpofozott volna mindenkit, először Harry-t, hogy ilyen helyre cibálta, miközben a motorja ki tudja, merre van... de mire ezek a gondolatok megfogalmazódtak volna benne, újabb dolgok történtek körülötte. Gyerekkorának mesevilága elevenedett meg az orra előtt... kitágul pupillával figyelte az eseményeket...

Voldemort megremegett, ahogy a két lányon megszűnt a hatalma.

Lassan érzékelte, mennyire nem ura már a helyzetnek. Ettől függetlenül úgy fordult a kapu felé, mint egy vércse, egy ragadozó, s kezében a pálca önálló életre kelt.

Drakula orrcimpája megrándult. Érzékelte a másik vámpír jelenlétét, de nagyon halványan.

– Avada Kedavra!!! – ordított fel a Nagyúr és Drakulára szórta a halálos átkot, de miután kimondta, egy kis vért köpött a padlóra. Letörölte a száját és felhördült.

Drakula érdeklődve figyelte az ismeretlen varázslót. A zöld sugár keresztülhasított rajta, kellemetlenül csiklandozta a bordáit.

– Vlad... – szólalt meg hűvösen Piton. – Ez volt a halálos átok. Úgy értem, aminek következtében a halandók átkerülnek a túlvilágba.

– Ah... – sóhajtott fel Drakula, majd Voldemorra szegezte a tekintetét, kissé rosszállóan. – Ez nem vall jó modorra! No, de ha már hívatlanul idejött, mert azt egy percig sem feltételezem, hogy Perselus öcsém hívta ide, akkor tartson velem... – A fiatalokra emelte a tekintetét. A szemüveges fiú ismerősnek tűnt. Hermione előtt tiszteletteljesen fejet hajtott. Rose viszont megborzongatta az érzékeit. A friss hús és vér illata elég volt hozzá, hogy Drakula őszbe vegyülő tincsei ismét koromfeketén ragyogjanak.

Harryhez Rose tudatán keresztül ért el Drakula ösztönerejű érdeklődése és nyugalmat erőltetve magára egy lépést tett a vámpír felé, majd enyhe fejhajtás kíséretében igyekezett tisztázni a helyzetet.

– A hölgy a barátnőm, és segítőársam... uram.

- Azt hittem, nekem hoztad – nézett Harry Potter szemébe zavartalanul Drakula. – Ha nem, hát nem. Pedig ennyi figyelmesség kijárna a kastély urának. Majd teátrális mozdulattal széthúzta a bordó bársonyfüggönyt. – Kövessenek, hölgyeim és uraim!

Sybill prüszkölve lépett előre a bársonyfüggöny poros ráncai közül és csatlakozott a társasághoz. Eddigi ködös megjelenéséhez képest, alakja most egyre kivehetőbbé vált, majd kiteljesedett és halk nyekkenéssel végül teljesen megérkezett.

– Baszott jó ez az asztrál-utazás, csak még gyakorolnom kell – lehellte egy Sherryfelhőből Sybill Harry-nek miközben Pitont és Hermione-t fürkészte. Bizonytalan lépteit leplezendő belekarolt a meglepett fiúba.

– A jövő állandó mozgásban van... mint a padló ebben a kastélyban. Néha már az az érzésem, hogy a vámpírok sportot űznek a véraláfutásaimból. Ha nem lenne a gróf... Sybill boldog sóhajjal a száján ejtette ki a nevét, miközben megigazította vastag szemüvegét – Drakula egy... egy... egy... tökéletes úriember! Nem siet, nem késik, nem hangoskodik. Azok meg... még együtt vannak, ahogy jósltam? – bökött csontos ujjával Piton felé.

– Aha! – válaszolt Harry és összevetett a mellette lépdelő vöröshajú lánnyal – mint a borsó meg a héja.

– Tudtam... előre megmondtam. – mosolyodott el szélesen Sybill – Akkora betűkkel bele volt vésve a nevük a sárkány csillagképbe, hogy nem lehetett máshogy – csapta szét kezét az ég felé Trelawney, óvatlanul elengedve Harry karját és a következő pillanatban keresztül esett a küszöbön egyenesen be a bálterem ajtajában álló inas karjaiba.

Csak Harry látta, ahogy az inas arcán a lakájok lenéző pillantását egy halvány elnéző mosoly vette át, és miután egyenesbe állította Sybillt, enyhén meglökve a hátát, irányba állította a nagyszal felé, ahol Drakula már ott állt a legnagyobb asztal magastámlás éjfékete színű faragott széke mellett. Trelawney hosszú, madeirás csipkével díszített szoknyájában, kócos haján ülő tiarájáról messzire kígyózó fátylával (mely gyanúsán harmonizált a bálterem hatalmas ablakait díszítő csipkefüggönyökkel) lebegni látszott, ahogy karjait előrenyújtva igyekezett elkapni a legközelebbi bársonyszék háttámláját. Sybill megkapaszkodott és körbenézett.

A nagyterem, ahol az időkonferenciát tartották, szánalmasan üresnek, kihaltak látszott. Ám ahogy a Kastély ura csettintett, mintha megtelt volna élettel. A terített asztalokon tányérok jelentek meg fenséges fogásokkal. A kerek asztal körül foglaltak helyet.

Voldemort úgy érezte, dróton rángatja valami láthatatlan erő, hatalom, ami felett neki kellene már uralkodnia...

– A bot az enyém!!! – hörögte zihálva, de mintha már valaki más vette volna át az irányítást...

Regulus úgy érezte magát, mint egy csapdába esett vadállat. Öntudata éppen csak pislákol. Utolsó emléke a koszos szállodai szoba volt, ahol egy gonosz, fekete nő olyat tett vele, amit még soha, senki. Közben a Sötét Nagyúr jelenlétét érezte. Az ő akaratát, gonosz rezgéseit, amelyek majdnem kioltották a tudatát. De csak majdnem...

Regulusnak nem volt most még önálló akarata Voldemort belsejében. Nem volt teste, nem volt lelke. Csak egy apró dimenzióforrás volt, az öntudat csírája. Még nem önmaga. Ahhoz, hogy újra létezessen, kellett még valami más.

A Herceg akarata.

De Regulus soha többet nem akart olyan életet, ahol más hatalmának kell engedelmeskednie...

Az emlékek lassan tértek vissza. Ahogy a mérge hatása elmúlt, s ő képességeit elveszítve a létezés új szakaszába lépett. Zavartalanul élt, csaknem húsz éven át, egészen addig a végzetes estéig... Utána... teljes sötétség. Halál. Nem volt kellemetlen. Visszavágyott a nyugalomba. Ám újra életre kényszerítette. Az, akit a világon a legjobban gyűlölt és megvetett: Voldemort!

Ahogy fellobbant benne a lázadás szikrája, szinte azonnal elérte Pitont. A varázsló a Sötét Nagyúr

képébe mosolygott. Tudatcsápjá besiklott az idegen külsejű férfi koponyacsontjai alá, s hamarosan elérték Regulust.

Hamarosan előtörhetsz. Várj még!

Voldemort teste hadakozott elméjével. Regulus, Enfer és Tom Denem. A trió lassan kikezdte ezt a gyarló testet s elmét. Ám a Nagyúr vékony ezüsthála még villant egyet és küzdött.

Egyetlen cél levegett Voldemort szeme előtt: Merlin botja. Ez mindent elhomályosított, olyannyira, hogy teljesen óvatlan lett minden mással szemben. Piton áskálódásai ugyanúgy hidegen hagyták, mint a többi esemény.

A bot.

Az kell neki és a fonal végre a helyére kerülhet... Enfer életerős testével ezer évig is élélhet!

Regulus is érezte, egyre tisztábban, hogy a Sötét Nagyúr az ő mentális erejét és valaki másnak a testét szipolyozza. Egyre erősebben... Valahogy össze kellene fognia ezzel a *Másikkal*, akinek a Sötét Nagyúr a testét bitorolja.

Voldemort most már mindent kizárt. Erőteljesen adagolta a Teremtménynek az akaratát, erőszakkal, dühvel, méreggel...

Drakula jelenléte, hűvös nyugalma megnyugtatta Pitont. Nem kellett beszélniük. Csak a szemük villant. Maguk közé ültették Hermione-t, szemben Voldemorttal, aki vicsorogva nézte őket. Azt a hármat maga előtt... tehetetlen volt már a lánnyal szemben is. Hermione úgy érezte, Piton és Drakula között egyszereűen leolvad róla minden rossz. Minden átok és bűbáj. Bátran bele mert nézni Voldemort szemébe és ami a pillantásában volt, kegyetlenebbül hatott, mint a halálos átok ezerszer.

Fényt sugárzott.

Érezte, hogy a Fénye, ami Pitont élte, Voldemortot kikészíti majd. Ettől a Fénytől Regulus hirtelen ébredt öntudatra. Önmagát egy idegen testben. A Sötét Nagyúr nyomasztó jelenléte mintha gyengült volna. Már-már érzekelte, ami körülötte történik. Hörgése a sajátja volt, bár nem az ő torkából tört elő.

Voldemort-Enfer egy pillanatra leledmedt, de aztán újra, elemi erővel hördült fel.

– Mocskos férgek!! Ide Merlin botját és hatalmát, Piton!!!!!!

Az asztal takarásában Harry kezébe csúszott a pálcája és a fiú feszülten figyelte az eseményeket.

Rose Harry mellett ült, szorosan markolta a karját és izzó tekintetét körbehordozta mindenkin. Pitonon és Hermionén sokáig időzött. Látott bennük... rajtuk valamit, ami csodás volt. Megfoghatatlan. Rámosolygott a lányra, időtlen mosolya átsugárzott felé.

Hermione elkapta Rose pillantását. Valamit érzett a lányban... holott láthatóan mugli volt. De mégsem... visszamosolygott, alig láthatóan és ez a két mosoly összekapcsolódott. Láthatatlan szövetséget alkotva köztük. *(Na, ez elég nyálás lett. :D-sorry.-B)*

Voldemort-Enfer lecsapta a kelyhet az asztalra.

– Minden nálam van, Piton! Merlin botja már csak ráadás. Ne kelljen erőszakkal a tudotokra adnom, mekkora Úr vagyok és mekkora Úr lehetnék!! Elhárul minden akadály. Látod, Piton? Még oda is elért a hatalmam, ahová, úgy hitted sosem ér el. Játsszod tovább a vérszívó bácsikáddal és a lotyóddal, de a bot az enyém!!! – vicsorgott Voldemort, utolsó erejével, mert szavai nem voltak összefüggésben azzal, amit érzett.

Az Elmúlást. És ez határozottan nem volt ínyére.

– Ah, a kehely – nézett a díszes ereklyére Piton. – Meg kell hagyni, mesteri alkotás. Nem véletlenül lett a Hollóhát-ház jelképe. Ha jól emlékszem, mégis az alapító Mardekár tudását őrizi. Minden tudását – nézett Piton Hermione Grangerre.

Hermione (: Itt okoskodjál, légyszíves! – Mégiscsak Te voltál ott az alapításnál! :(el voltam foglalva a pince létrehozásával, darling! De azért tudok még idegesítően tudálékos lenni– természetesen.-D-B)

Hermione bólintott.

– Mardekár nagy hatalmú mágus volt. Uralkodott gyengébb társain is. Hollóhát Hedvig *(ö- ez a neve, ugye?)* kelyhe megtetszett neki és csellel rávette, hogy hadd igyon belőle. Amikor Hedvig

megengedte, soha többé nem ihatott más belőle, csak Mardekár Malazár. Mardekár alkoholista volt, így a Tudása feloldódott a kehelyben, valahányszor ivott belőle. (*:_D bocs Mardipapa-B)* A hollóhátiak azonban mindig is ezt a kelyhet tartották a büszkeségüknek, mert ők is részesültek egy csekély tudásból belőle-de csak annyiból, amennyit Mardekár engedélyezett nekik. A többi csak az övé maradt. Senki másé. Az utódjának akarta továbbadni. És az utód, ha iszik a kehelyből, mindaz lesz, ami Mardekár volt. Elképesztő történet. Mégis lehetséges. – Hermione halkán beszélt, és mindvégig Voldemorton tartotta a tekintetét. Tudta, Piton mire készül. Miután befejezte a mondandóját, nagyon halvány, szinte kaján vigyort eresztett meg a Herceg felé.

– Nagyon is lehetséges – bólintott Piton. – *"Aki a kezében tartja Merlin botját, s Hollóhát kelyhéből issza borát..."* – így kezdődik a híres jóslat.

Az birtokába jut Mardekár minden képességének... Regulus érzékelte Piton elmeüzenetét. *Igyál! Igyál!*

Voldemort-Enfer most már nem volt ura a tetteinek. Üvöltve követelte, hogy hozzassanak valamit, amit meg lehet inni.

Sybill agódvá megtapogatta a szoknyája titkos zsebében rejtőző lapos üveget, majd mekönnyebbült sóhajjal suttogetta a mellette ülő Harrynek

– A jóslatot én helyeztem el a Roxfort könyvtárában, miután eljöttetek a labirintusból

Harry hitetlenkedve nézett Sybillre, mert szinte teljesen biztos volt benne, hogy Piton csak most találta ki a jóslat szövegét.

Rose csaknem leköpött, annyira gusztustalannak tartotta ezt a pojácát. Egyáltalán nem félt tőle. Sem senkitől a teremben. Harry-hez ösztönösen közelebb húzódott.

Drakula keskeny ajka mosolyra húzódott.

– Nos hát... töltsük meg a kupát! Harry, fiam, szaladj le a pincébe és hozz bort!

Harry kedvetlenül állt fel. Nem akart lemaradni az eseményekről de eszébe se jutott, hogy ellenkezzen Drakulával, ahogy Pitonnal bármikor megtette volna. Éppen csak kiért a bálteremből, amikor az egyik inas sürgetően intett neki és egy üveg bort nyomott a kezébe. Már éppen szólásra akarta nyitni a száját, amikor a nyurga férfi szürke pillantása Harryébe fúródott, és a fiú tudatába bekúsztak a képek a kastély végtelen labirintusra emlékeztető borospincéjéről. Egy villanásnyi ideig látta magát, ahogy a polcsorok között bóklászik és levesz egy-egy üveget, majd letörölgetve a címkéről a port, visszahelyezi az állványra, míg végül elégedetten elindul kifelé, kezében az üveg borral, majd a pinceajtóhoz érve egy magas vékony inasba ütközik. Pár pillanatig zavartan állnak egymás előtt, majd a férfi delejes pillantása, szinte megmerevíti Harryt, miközben az alak a nyakához hajol.... a fiú már érezte a bőréhez közeledő arcból áradó hidegséget és a nyakát karcoló fogakat.

Harry elszakította a tekintetét az inas szürke szemeitől és gyanakodva hátrapillantgatva, sietve visszaindult a bálterembe.

Voldemort szeme gyanúsán villant egyet, majd Hermione-ra nézett.

– Nem tudod, mit veszítesz, ha vele maradsz. – röhögött fel, aztán lassan Pitonra emelte ködös tekintetét. – Ide a botot és mehetsz a cafkával. Még áldást is adok rátok! – hörgött röhögve a Nagyúr, de már a teste nem volt ugyanaz, mint nemrég. – Ha neked ez kell, Piton, hát vidd ezt a semmire sem jó lotyót!

– Elfogadom a feltételeidet – bólintott Piton. – Gondolj, amit akarsz, Mester! A Tanítványom élete ennyit megér. Sőt, ennél sokkal többet. Legyen hát Tied a hatalom és a Tudás. Ahhoz, hogy Merlin botját megérinthesd, és így hozzájuss a hatalomhoz, amely ezáltal reád száll, birtokában kell lenned mindazon tudásnak, amelyet a Hollóhát ereklyéje őriz.

Harry elnyomott magában egy vigyort amikor az asztalhoz közeledve meghallotta Piton szavait.

– Az alapítók mind különleges mágiusok voltak. Méltán váltak legendává. Senki nem birtokolta a titkot rajtuk kívül – szólalt csendesen Harry, miközben letette a palackot Drakula elé. Majd a vámpír intésére kinyitotta az üveget, hogy levegőzzön kissé.

Igyekezett nem feltűnőnek lenni, inkább meghúzódott Dracula trónszerű székének árnyékában, várva a pillanatot, amikor Piton szólítja. Harry halványan elmosolyodott miközben Hermione

megköszörülte a torkát.

– Birtokába jut mindannak, ami az igazi alapítót jellemezte. Ugyanaz lesz, nem kevesebb... – lehelte és csaknem elvigyorodott, ahogy Harry-vel összenéztek.

Amit a fiatalok mondtak, Piton számára is újdonságot jelentett. Az ajkába harapott, titkolta derűjét. Ha igaz, hogy az Alapító Mardekár ivott a kehelyből, s az Alapító nem volt más, mint az *igazi* Harry Potter...

– Minden az enyém lesz, Piton! Addig takarodj el a szemem elől, ameddig meg nem gondolom magam és ezután is a szolgám maradsz! Csak egy engedményt kapsz. Nem ölöm meg a virágszáladat... – húzta el a száját Voldemort. – Itt is Úr vagyok. Már most. Láthatod, Piton!

– Ne legyen kétséged, Nagyúr! Ez a világ csapda számodra. Itt legfeljebb csak néhány kóbor patkányon gyakorolhatod a hatalmat. Innen mielőbb ki kell jutnod. S ezt csak a Tudás és a Hatalom egyidejű birtoklásával teheted. Ennek az ifjú testnek a fenntartása rendkívül igényes. Napról-napra le kell majd győznöd az ősi vágyat. Másképp képtelen lennél elviselni azt az *undorító* érzést, amit a szeretet szó kelt benned. – Piton Hermione-ra mosolygott. – Én már megtanultam elviselni.

Voldemort-Enfer ismét felröhögött.

– Egészségedre, Piton. Mocskos mugli lettél. Mindig is az voltál. Gyenge vagy kiölni magadból azt az érzést... nekem nincs ilyenre szükségem! Merlin botja sokkal többet ad majd, mint képzeled! Nem holmi cafkákkal fogom tölteni az időmet... szánalmas vagy, Piton. – vicsorgott Voldemort rájuk. Undorodott a mosolyuktól, az érzéstől, ami körbelengte őket, a Fénytől, ami ragyogott rajtuk...

– Nem... kiölni nem lehet. Vagy együtt élsz vele vagy elfojtod. A Tudás, amely Hollóhát kelyhéből átszállhat rád és Merlin hatalma valóban hasznosabb a terveidhez – értett egyet Piton. Nem kellett hazudnia.

Harry Drakula intésére a kezébe adta az üveget.

Drakula megvizsgálta a címkét.

– Hm... Egri Bikavér, 2002. Kitűnő évjárat.

Voldemort-Enfer lecsapta a kezét az asztalra.

– Pofa be, vén kurafi! Töltsd tele!! Nem érdekel, hogy ez a bor a jövőből, vagy akárhonnan származik! Ebből is látszik, a hatalmam örökérvényű lesz!

– Egy palack a jövőből – bólintott Piton. – A legjobb választás. Általa azt is megtudhatod, Nagyúr, mekkora hatalmad lesz abban az évben.

Harry tölteni akart Drakula poharába de a gróf nemet intett a kezével.

– Köszönöm, nem. Én soha nem iszom... bort. – Drakula azonban kötelességének érezte, hogy maga töltsön előkelő vendégeinek. Körbejárta az asztalt. Hollóhát díszes kelyhe Voldemort elé került.

Voldemort-Enfer mohón ivott a borból és mindig újabb adagot akart. A bor, mint valami vérvörös patak, lefolyt a szája szélén, az ajkán, a nyakán...

Hermione rezzenéstelen arccal nézte és szinte szuggerálta, hogy átérezze nemsokára mindazt a fájdalmat, amit ő okozott az összes áldozatának...

– Vedd hát Merlin botját – térdelt egykori ura elé Piton, maga elé emelve a hatalom jelképét.

Voldemort-Enfer vigyorogva nézett le Pitonra.

– Így helyes. Így tökéletes... térdelj csak, ócska kutya. – megtörölte a száját és méltóságteljesen, már amennyire képes volt rá, felemelkedett. Körbehordozta a tekintetét a jelenlévőkön. – Jegyezzétek meg ezt a napot, amikor Lord Voldemort a világ ura lett!!!! – kiáltott fel és átvette Merlin botját, amely ezúttal nem szikrázott. Nem ugrált. Nem csinált egyáltalán... semmit.

Hermione feszülten figyelt. Sikerülnie kell... sikerülnie kell...

Voldemort megtántorodott, ahogy a bot hozzáért. Szárnyak suhogása töltötte be a termet. Ezernyi denevér suhant el felettük. Egyetlen célpontjuk volt: Voldemort. Megálltak felette és hatalmas légörvényt keverték. Az ezüstfonál szakadozni kezdett. Voldemort felüvöltött.

(: Akkor itt történhetne valami Voldemorttal!) (Mevót– ennek már annyi. Vethetitek a keresztetek rá.:D-B)

Regulus tudata kihuny. Tudta, hogy így lesz. A Sötét Nagyúr átka utolére. Nem tudhatta, ám mégis remélte, hogy az ezüstoffonál elszakadása megakadályozza Voldemortot a visszatérésben. Még egy végső kísérletet tett. Minden erejével arra koncentrált, hogy Merlin botja annak kezébe kerüljön, akit illet.

Voldemort Enfer része pontosan két perccel semmisült meg a Regulus-része után. Összeaszott a bőr, kihullt a dús haj és a fogak is...

Voldemort erőtlenül kapott Merlin botja után, de nem tudta megakadályozni, hogy az másfelé röppenjen... valami hörgésféle hagyta el a száját.

Harry döbbenet nézte, ahogy Merlin botja hangtalan suhanással átszeli a levegőt és megállapodik Rose védekezően előrenyújtott kezében. Különös fény ragyogott fel a lány körül és a lány tágra meredt szemeiből Harry biztos volt benne, hogy Rose-nak sok mesélnivalója lesz a következőkben múltáról és jövőről. Egy villanásnyi idő múlva a botot Rose Piton felé lökte.

A bot újra Piton kezében volt. Magától röppent belé, és azonnal fegyverré vált. Egykori ura ellen fordította.

– Búcsúzz, Nagyúr! A Hatalomtól, az Erőtől! Ennyi jutott Neked! Ez a vég!

Voldemort a padlón feküdt, zihálva, részleges materializációban, mert a másik fele még nem jutott át Erdélybe.

Már nem is fog.

Soha. Utolsó, gyűlölködő, ámde már hatástalan pillantását egykori halálfalójára vetette és megátózta ezerszer és ezerszer. Ám ez már semmit nem jelentett.

Semmi az égvilágon.

Kiégett, szánalmas vén trotty lett az egykor oly rettegett Lord Voldemort, akit még egy kisgyerek is megölhetett volna pusztán kézzel.

Hatalma megszűnt, s varázserője elenyészett. Nem volt már benne semmi félelmetes.

Hermione mélyet lélegzett, ahogy Voldemort elnyúlt a padlón és behunyta a szemét.

– Vége... – suttogta és megfogta Piton kezét.

Harry átölelte Rose-t aki időközben odarohant hozzá. A lány szemében dühös szikrák villogtak és láthatólag legszívesebben megrugdosta volna Voldemort testét.

Sybill áthajolt az asztal felett és vastag szemüvege felett kérdően nézett a többiekre.

– Már nem issza meg a maradék bort, ugye?

Harry hörröngve kapta ki Sybill kezéből a kelyhet és vigyorogva magasra emelte.

– Dudley-ra!

Azzal a földre loccsintotta Hollóhát Hedvig kelyhéből a sötétvörös bort, mely mint a vér folyt szét a padlón Voldemort lába körül.

Harry még ha akarsz valamit lecsengésnek – Rose és Potter elandalogtak az erdélyi naplementében, túlvelekre vadászni :-D

Pitonnak gondolom már nincs mondanivalója-ha mégis, nyugodtan.

Köszönöm ezt a szép véget!:D-B

Hermione tudta, hogy szüksége van mindkettejüknek arra, hogy elmélyedjenek.

Hogy önvallomásokkal lássák el a másik lelkét. Mert egyszer ennek is eljön az ideje. A sokat kimondott *szeretlek* elcsépett lett az idők folyamán. Szinte elkopott.

A lány nem volt Látó, és nem is akart az lenni, de tisztában volt vele, 19 évének minden bizonyosságával, hogy semmi sem tart örökké, s a Pitonhoz fűződő szerelme, bár átível évszázadokon, de ebben az életben oly labilis, sérülékeny... törékeny...

A kis boszorkány szomjazott arra, hogy tudassa a varázslóval minden érzését, lelkének minden rezdülését, hogy majd így emlékezzen rá a férfi, akár elválnak, s soha többé nem látják egymást, akár ötven évig együtt élnek.

Hermione leült a földre, és Pitonra mosolygott.

– Kérlek, ülj le Te is. Biztos vagyok benne, hogy tudod, milyen egy meditáció. Nekem megvan a saját rítusom. Talán furcsa lesz. De szükségét érzem ennek. Most átadok mindent, mindent, amit éreztem valaha és érzek most is. Kész vagy, hogy befogadd?

– Kész vagyok. – Piton hangja és tekintete komoly volt. Valami mély megrendülést érzett, mióta John végleg elengedte a lányt, és ő megérintette azt az űrt a lelke legmélyén, amit maga után hagyott. Akkor csak egy mentális simogatást adhatott a tanítványának, egy kósza szeretet-foszlányt. Mégis, akkor értette meg igazán a kapcsolatuk értelmét. De most valami más készült, ezt a férfi tisztán érzékelte. Akarta, hogy Hermione boldog legyen, ezért képes volt befogadni és lényén át felerősítve visszasugározni mindent, amit a fiatal lány adni akart.

Hermione mosolya rávetült a varázslóra. Sötét volt körülöttük, csak mindkettejük kis talizmánja világított és a lány ujján a gyűrű. Egymással szemben ültek, nem túl közel a másikhoz, mégis érezték a vér száguldását, érezték a másik szívverését és lélegzetét...

– Nagyon fontos, hogy befogadó légy... a szavaimra, az érzésekre, amiket közvetítek Neked. – Hermione halkán beszélt, de határozottan. Hangszíne megnyugtató volt, egyenletes és szelíd.

– Szeretet-meditációt még nem tartottam. Csak gondolatban. Kétszer. Mindkétszer Neked...

Piton lehunyta a szemét, és felidézte a pillanatokot, amikor a legmélyebb szeretetet érezte, és szó szerint a legközelebb volt Hermione-hoz. A lány tökéletesen befogadta, és Piton még sohasem érezte magát annyira boldognak, mint akkor. Könnyedén felidézte az emléket.

– Csak gondolatban? Nagyon valóságosnak tűnt... – suhant át az arcán egy gúnyos mosoly.

A lány halkán felnevetett.

– Professzor úr! Ne keverje a férfias vágyakat a szeretettel! Amire Te gondolsz, az nem kétszer volt, és legfeljebb Te mélyültél el... – a nevetés átfutott fürgén a szoba falain, majd kacéran játszadozott Pitonnal és visszatért a lányhoz. – Sokan összekeverik a boldogságot és a kielégülést. – folytatta komolyabban a lány.

– Nem keverem össze. De ez nálam valahogy... összefügg. Akkor is, ha mások vagyunk. – Piton felidézte, mivé lettek. Vámpírok és nagy hatalmú mágusok. Nem közönséges varázslók. Engedte, hogy a lány belelásson a gondolataiba. Elméje nyitva volt előtte.

– Tudom, mi mások vagyunk. Mások voltunk mindig. És azok is leszünk... különbözünk a többiektől. – Hermione a férfi bal keze után nyúlt és megfogta. Nem erősen. Épp csak érintette. – Amikor szeretet-meditációt tartottam Neked, kitártam a legbensőbb érzéseimet, de mindannyiszor futó gondolat volt. Nem teljesedhetett ki. Nem találta azt, akinek szántam. És ez így volt jól.

– Mégis... sokkal többet kaptam tőled, mint amit valaha reméltem. Miért gondolsz, hogy ennél többet adhatunk egymásnak, de még nem tettük meg?

– Hogy miért? Azért, kedvesem, mert a helyzet nem érett meg még arra.

Piton szempillája megrebbent. Hermione olyan húrt pendített meg, aminek eddig a létezéséről sem tudott. Most a kétszer annyi idősebb férfi volt az éretlenebb... minden tekintetben.

– Mikor történt... ez a szeretet-meditáció? Amire valószínűleg nem voltam felkészülve.

– Az elsőt akkor intéztem hozzád, amikor Tanítványoddá váltam. – válaszolt a lány. – A másodikat akkor, amikor Draco megerősakolt. – felelte csendesen Hermione. – Mindkétszer alkalmatlan lett volna ezt feléd közvetítenem. Szétromboltam volna mindent. Mindent, ami még fel sem épült. Zűrzavaros időszak volt. Sötét dolgok vettek körül minket és lényeket képzelünk az Erő mögé. Holott nem kellett volna.

– Emlékszem... Mentális kapcsolatba léptünk, nem sokkal azután, hogy Draco magával hurcolt. – Piton lesütötte a szemét. De most nem hagyta, hogy elurálja az önvád. – Soha olyan könnyedén nem építettük fel a konfluenciát, mint akkor. Tele voltál dühvel, félelemmel és daccal. Pokoli szerelmet ígértél nekem. Hát... megkaptuk. – Piton elméjén villámgyorsan átsuhant mindaz, ami azóta történt: A Sötét Nagyúr átka, ami sokáig megakadályozta, hogy feloldódjanak a szerelemben. A megalázott Malfoy meddő bosszúszomja. Karkarov brutális támadásai, Tobias szárnalmas próbálkozása, hogy átvegye a Herceg helyét Hermione szívében. Lilith végtelen rosszindulata... Mindez semmivé foszlott, eltűnt, mert

mindazok ellenére, amin keresztülmentek, képesek voltak megbocsátani egymásnak. – Ideje már, hogy magunk mögött hagyjuk a Poklot. Megszenvetjük mindketten. Eljött az idő, hogy feloldjad ezt az átkot, kedvesem!

– Igen... – mosolyodott el Hermione. – Most kell megtennem. A helyzet megérett, s nem várhatok tovább. Úgy nem engedhetlek el magamtól, hogy ne kapd meg azt, amit adni akarok. A Jövő bizonytalan...

– „Ha elengedsz, visszatérek. Ha elveszítesz, nem látsz többet” – emlékeztette Piton a Tanítványát az ősi bölcsességre. – Elfogadom a döntésedet. Mit tegyek?

– Nem lesz baj... tudom... – szorította meg Hermione a férfi kezét, majd lassan közelebb ült hozzá és végigrajzolta arcának vonalát, ujjbegyével érintve a varázsló bőrét. – Csak rám koncentrálj... minden mást zárd most ki... – kezdett bele Hermione.

– Különös dolog a szeretetet... amikor találsz valamit önmagadon kívül... amikor értelmet nyer minden... s lassan belebújsz ebbe a valamibe... egygé válsz vele. Ez lehet akármi. Beleszeretsz egy fába az erdőben. Leköt egy vers... úgy érzed, csak Neked szól, s más biztosan nem érzi azt a parttalan áramlást, amit Te. Én ezt az érzést csak Veled tapasztaltam meg, s mikor egygé váltam Veled, értelmetlenné vált az a szó, hogy külön, kívül, vagy egyedül... hiszen már azt sem lehet megállapítani, hogy én oldódtam-e bele a Te világodba, vagy Te öltöttél-e testet az enyémben... kicsit elhagyva magadat, s ezzel én is önmagam egy részét. – Hermione elhallgatott s ujjai lassan Piton csuklójára fonódtak. Érezte a férfi minden egyes szívdobbanását.

Néhány csendes perc következett. Mindketten lehunyt szemmel élték meg a Jelent, s keveredtek vissza a Múltba is.

Ez már több volt, mint a gondolataik egy irányba áramlása és összefolyása. Felépítettek valamit, egy világot, ami jobb volt náluk. Piton tisztán érzékelte, hogy otthonra lel Hermione lelkében, és akármit követett el, a lány sohasem fogja elítélni és megtagadni. Több volt, mint amit remélt. Amit kérni mert volna bárkitől. A Mester lecsupaszított lélekkel állt a Tanítvány előtt.

Aztán a boszorkány sokkal halkabban ismét beszélni kezdett. Most már csukott szemmel.

– Ahhoz, hogy merjem vállalni ezt, ki kellett bújnom önmagamból. Abból a börtönből, amit fiatal korom dacára körém építettek a társadalmi elvárások... felnagyították gátlásaimat, de most szembesülnöm kellett az igazi énemmel. Akkor ismertelek meg igazán, amikor befogadott Téged a testem is. A lelkem is kívánta az egyesülést. Olyan kéjt, amit a testi szerelem okoz, semmi más nem válthat ki. A feszültség feloldódik abban a pár másodpercben. Hasonló feszültségben él lelkünk és szellemünk is. A testek egygé válásának élményét úgy hívjuk, hogy *kéj*. A lelkek hasonló, de magasabb szintű élményét úgy, hogy *Boldogság*. – Hermione elhallgatott.

– Ezért történt minden? Hogy megtapasztaljunk valamit, amit azelőtt egyikünk sem ismert? – kérdezte a férfi, de már tudta a választ. Amiről sokat hallott, sokat olvasott, de még sohasem élt át, talán nem is vágyott rá – bekövetkezett. Hermione-tól kapta meg, egy tiltott kapcsolatban azt a boldogságot, amire sokan egész életükben sóvárognak. De most értelmet nyert minden. Szavakra már nem volt szükségük, Piton tudta ezt. Bizonyos volt benne, hogy gondolatai szavak nélkül is célba találnak. A lelkük szólt egymáshoz. A férfi ujjai a lány mozdulatait ismételték. Lágyan simított végig Hermione arcán. Szeme csukva volt.

Hermione lehunyt szemhéja megrebbent.

– Csak Veled éltem át a boldogságot. Mert megértettem, hogy a szellemi üdvöt, a két test vonzalmát, a két lélek egymáshoz tartozását csak melletted tapasztalhatom meg. Ez már nem csupán szerelem... egyszer régen ezt mondtad. Ez nem szerelem. Ez több annál. Akkor nem értettem. De Te már igen... mégis hagytad, hogy magamtól jöjjenek rá, és vezettél, végig az úton. Nem erőszakoskodtál, hogy értsem már meg. Erőszakkal nem ment volna, csak csendes átéléssel és tapasztalással...

Csak az a mienk, amit megtapasztalunk – szólalt meg csak gondolatban a férfi. Kimondott szavakkal nem akarta megtörni a pillanat varázsát. – Bár külön utakon jártunk, és mást célt tűztünk magunk elé, azóta, hogy útjaink párhuzamosan futnak, olyan élményekben van részünk, amit talán nem is reméltünk. Eleinte a Tudást szerettük mindketten. Beértem volna, ha csak ebben osztozunk. Ám olykor,

be kell vallanom, egymásra vetítettük a rajongásunkat. Ezért mondtam, hogy nem szerepelt a terveim között, hogy... beléd szeressek. Mégis elfogadtad... ahogyan én is. Azóta nagy utat tettünk meg, de még nem értünk a végére.

– Nem... – mosolyodott el ismét a lány, de a szeme változatlanul csukva volt. – Én sem hiszem, hogy ez lenne az út vége. Ez csak egy út volt. De az első, amin együtt mentünk végig. Ezért a legfontosabb út marad mindig számomra. Olyan sokat kaptam Tőled, hogy több életre is elég. Pedig sokan rossznak tartanak Téged. Én mindig az álarc mögé láttam résnyire. *(Rés a pajzson! :D-B)*

– Semmit sem akartam titokban tartani előtted. Csak attól félttem, hogy megfertőzlek a fekete mágia iránti szenvedélyemmel. Túlságosan féltettelek. Magamtól. Aztán megértettem, hogy bajba keveredni nélkülem is tudsz... és nagyobb veszély is van annál, mint hogy... vonzódsz majd hozzám.

Hermione most ismét elhallgatott és felerősítette azokat a múltbéli pillanatokat, amikre a férfi talán nem is emlékszik... de a lányba mélyen belevésődtek.

– Ne hidd, hogy szerelmes voltam beléd. És nem is félttem Tőled. Éreztem az energia hullámzását és a Tudást, ami belőled sugárzik... képtelenségnek tartottam, hogy aki ennyit kap az ősi Tudásból, rosszra használja. – Hermione most kinyitotta a szemét és Piton halántékára tette az ujjait. – Mélyülj el, kedvesem... ivóddjanak beléd a szavaim... érezd az ujjaimban az öt Dimenziót... csak akkor jöttem rá, mennyire tisztelsz, amikor szeretkeztünk. Tisztelsz, mert a belső templomodba engedted... – suttopta a lány. Hangja egyre mélyebbről jött. Bódító volt. Tiszta és fényes.

– Szentként tisztelsz, mert közeledtél hozzám. Ahogy egyé váltunk, megtisztultunk. Te is. Én is. És most ezt a tisztaságot akarom örökérvényűvé tenni azáltal, hogy szeretet-meditációban részesülök Veled...

A férfi nem szólt. Engedte, hogy a Fény átjárja, megtisztítsa a sejtjeit és a gondolatait. Valemennyi csakráját megnyitotta, befogadóvá vált testben és lélekben. Közben hagyta, hogy Hermione lásson meg benne mindent, amit akar. De nem kutakodó, zaklató tudatcsápokat észlelt az elméjében... hanem valami végtelen gyengédséget. Amilyet még soha, még az édesanyja közelében sem. Hermione szavak nélküli, lágy érintése megnyugtatóan hullámozott végig a tudata felszínén. És Piton a jól bevált módszert alkalmazta. Felerősítette és visszasugározta ugyanezeket az impulzusokat. Szeretetet adott. Tudatosan. Életében talán először.

A lány sokáig nem szólt ismét. Ujjait sem vette el a férfi halántékától, majd lassan mozdult meg, szinte szertartásosan. Légzése szabályos volt. Teste feszültségektől mentes. Szinte légius...

Piton homlokára helyezte a jobb tenyerét, hogy áramoltassa az Univerzum építő energiáit felé, majd halkán megszólalt.

– Az utak összehálkoztak. Érzed már, hogy én is ugyanazt megéltém, mint Te. – lehelte Hermione és a férfi arcát nézte. Lelke örökre nála marad már. – Érzések hullámozanak... körülvésznek... – a lány kecses ujjai most a férfi szívére csúsztak. – Oszd meg velem azt, amit az úton Te is megértettél. És teljes lesz minden. – fejezte be Hermione és végighúzta ujjait a férfi szemhéján, hogy nézzen fel. Mosollyal fogadta a visszatérő varázslót.

Piton (itt aztán, amit akarsz :D – ha vannak magvas meditációs gondolatai Pitonnak... neki ne lennének! :) (Máskor igen, de most se köpni, se nyelni nem tud. :DD -S)

Piton megcsókolta a lány kezét. Sokáig nem tudott megszólalni. Soha, senkitől nem kapott még ennyi szeretetet és figyelmet. Nagyon vágyott rá, hogy viszonzza. Nyelt egyet.

– Köszönöm, hogy megtetted. – Most ő érintette meg a lány halántékát, majd lecsukódó szemhéját. Másik kezével rituális mozdulatokat tett: megnyitotta az Őserő kapuit. Tenyerét az ég felé fordította, és hagyta, hogy átáramoljon rajta a nyers energia. Szétválasztotta a rezgésmintázatokat, beburkolta a vágy hullámaival Hermione-t. Ismerős, mégis mindig új, titokzatos ígéret hullámozott át a szobán, ahogy érzékeik egymásra hangolódtak.

A lány érezte a felszabadító energiákat. A nyers Erőt, ami körülvette őket. Nem is akarta már tovább titkolni, mennyire kívánja a férfit.

Nem akart tiltakozni ellene.

Teste és lelke is ugyanúgy vágyott az újabb egyesülésre... régóta először... megtisztulva... megbocsátva

a másiknak...

Ujjai lassan siklottak Piton ruháján. Ajka kissé elnyílt, ahogy egyre jobban elhatalmasodott rajta a vágy. Szemeiben kacér fény gyulladt és nem volt visszaút.

A férfi most először tudatosította magában, hogy még sohasem közeledett senkihez a mágia hatalma nélkül. Talán, mert korábban maga sem hitte, hogy létezik nő, aki vonzódna hozzá, és tőle várná a boldogságot. De Hermione más volt. Piton megértette, hogy nincs szükség varázslatra. Leállította a rituálét, csak azokra az érzésekre koncentrált, amelyeket önmagában és a lányban érzékelt.

– Szerinted lehetséges, hogy varázslat nélkül is boldoggá tegyük egymást?

Hermione most irányítani akart.

– Nem kell varázslat. Mert ez maga a mágia. – simult a férfihez és arcuk összeért. A lány két keze a férfi vállára siklott, majd a gombjaira... lassan gombolta ki őket, majd minden egyes gombot kéjesen megnyalt. *(mind a 125-öt... lezsibbadt a nyelve :D-B) (Egészségére! :D -S)*

Lehúzta a varázsló talárját, a kabátot, de az ingnél megállt. Ajkával a férfiét kényeztette, lassan, elnyújtva a pillanat varázsát... minden egyes pillanatát.

Piton csak most tudatosította, hogy több mint egy hónapja megtagadta magától, maguktól a testi szerelmet. A vérláz óta úgy érezte, beszennyezne a lányt, ha közeledne hozzá. De most a félelmei egy pillanat alatt eloszlottak. Nem volt már kétsége, hogy Hermione újra akarja őt... Úgy, mint régen... Egy örökkévalósággal ezelőtt. Vagy még annál is jobban... Lecsapott a lány ajkaira, vadul csókolta, szenvedélyesen. Keze a blúz alá siklott, érezte, ahogy a mellbimbók megkeményednek a tenyere alatt.

A lány hagyta, hogy a mágus úgy érintse, ahogy akarja, de aztán kacér mosollyal kibújt az öleléséből és határozottan a hátára döntötte Pitont. Az inget olyan ingerlő mozdulatokkal húzta le róla, hogy szinte érezte a férfi lüktető vágyát a zsigereiben.

Már nem volt visszaút. Piton lassan húzta le Hermione talárját, blúzá, melltartóját *(míderét, negligsjét stb. :D – ha nincs rajta ilyen holmi, akkor azt, ami van :D)*, majd felült, és ajkaival érintette a lány bőrének minden elővillanó négyzetcentiméterét.

Hermione lehunyt szemmel élvezte, ahogy a férfi folytatja a vetkőztetését. Közben Piton magáról is eltüntetett már majdnem minden ruhát. Nem tudta volna eltitkolni, mennyire kívánja a kis boszorkányt. Hogy képes kielégíteni, afelől nem volt kétsége. De most már tudta, hogy Hermione ennél többre vágyik. Többet érdemel. És ő többet akart adni. Mindent...

– Akarod... újra..? – Ezernyi kérdése lett volna, de elcsuklott a hangja. Nem voltak szavak arra, amit érzett. A lány felpillantott és mélyen a varázsló szemébe nézett.

– Biztos, hogy akarom. Vágyom Rád. Nem úgy, mint nemrég... Annyira kívánlak, mint soha még... – suttogta neki. – Nincsenek gondok. Messze a Múltban maradtak. – simított végig a férfi karján, majd a nyakán, aztán felhúzta, egészen magához és az ölébe ült. Átkulcsolta a combjait Piton derekán. Érezte már éledő férfiasságát... ujjai a varázsló tarkójára siklottak, nyelve pedig a Hercegét kereste... fullasztó volt minden egyes csók, amiben összeforrtak. A lány bőre forró volt, teste lüktetett.

A varázslónak minden kétsége eloszlott. Végtelenül gyengéden ölelte Hermione-t, keze a lány meztelen hátára siklott, végig a gerince vonalán. A mellek völgyébe csókolt, majd ujjai felfedező útra indultak a combok között. A lány lassan a hátára feküdt, kissé megemelte a csípőjét, hogy Piton le tudja húzni róla a nadrágot, és magához húzta a férfit. Kezével az alsót húzta le róla, míg szájával a nyakát csókolta, nyelvvel bejárta a vállait és arca minden részét.

Már nem volt rajtuk, köztük semmi. De Piton tapasztalt szerető volt, váratta még a lányt, nem hatolt be azonnal. Magához ölelte, kényeztette az ujjával, az ajkaival, valamennyi csakrája felett megnyugtató és mégis szenvedélyes áramlatokat keltett. Játszott az Erővel. Egyszerre érintette a lányt kívülről és belülről, minden idegvégződését megbizsergetve.

A lány teste megfeszült, ahogy az érintések átsiklottak rajta s vágya valahol az egekben volt már... a fölé hajoló férfi haját eltúrta, majd lágy csókot lehelt ajkaira. Sötét volt, de mintha a talizmánok fénye körülvette volna őket... mintha a testük tüze vetült volna ki... a falakon imbolygó árnyképek táncoltak őrvirág, vad ritmusban. A lány a feje fölé tette mindkét kezét, ezzel is néma engedélyt adva a Hercegnek, hogy rábízza a testét.

Hermione elmosolyodott, amikor a férfi arcára nézett. Piton egy pillanatra lehunyta a szemét. Hermione-t látta, ezer alakban. Az Örök Nőt. A gyámoltalan gyereklányt, a kacér, cserfes kamaszt, a tüzes, vad szeretőt, a befogadó, érett, már-már asszonyos fiatal amazont és a megközelíthetetlen istennőt – mindent egyben, Hermione gyönyörű, fiatal testébe zárva.

– Rám bízod a testedet?

– Rád bízom már számtalanszor ezt a tested... – suttogta még mindig mosollyal az ajkán a boszorkány.

– Miért pont most ne akarnám? Emlékszel a csakrázós továbbképzésre? – nevetett fel halkán Hermione. Lapos hasa kissé megemelkedett, majd lesüllyedt a kacagás nyomán.

– Valamennyi csakrádat megérintettem... Most is úgy akarod... mint akkor? – A férfi mély és bársonyos hangon szólalt meg. -

– Igen... talán ugyanazt akarom... – villant kacéran a lány szeme és Piton fülébe sűgött valamit, majd ujjai átfutottak a férfi karján, hátán, majd a hasán... egyre lejjebb és lejjebb...

Piton (melózzon Piton is :P – innen átadom :D-B) (eddig mit csinált?! :D -S)

A férfi szája mosolyra húzódott. Engedte, hogy a lány játsszon a testével, viszonzozzon minden érintést és csókot, ahogyan ő tette az előbb.

– Ha azt akarod... akkor azt is meg tesszük... – suttogta a varázsló. Magához ölelte a lányt, ajkai rátaláltak Hermione testének legérzékenyebb pontjaira.

A sötétség oltalmazta, az éjszaka befogadta őket. Vágyuk betöltötte az ódon kastély minden szegletét. Amikor a beteljesülés hullámai magával ragadták és a kéjőceán messzire sodorta, lebegtette őket, talán a Mindenség is beleremegett.

Két év alatt másodszor fordult elő, hogy a Wizengamottra gyász borult. Nem egészen egy évvel Albus Dumbledore halála után Minerva McGalagony is csatlakozott az égiekhez. Kingsley Shackbolt belátta, hogy az új főmágus kinevezéséről *halandók* többé már nem dönthetnek. Piton tárgyalásán világossá vált számára, hogy a főmágusi tisztségről csakis egy újabb Időkonferencián születhet határozat. Ennek megszervezésére pedig csak egyetlen varázslót tartott alkalmasnak: Perselus Pitont. Igen ám, de hol keresse? Az auror főparancsnok hiába nyomoztatott utána. Umbridge távozása után a Roxfortban teljes volt a zűrzavar. Az ellenszenv, ami a máguscsaládok részéről Lupint övezte, nem kedvezett a tanítás újjászervezésének.

Lupin

Luna Lovegood váratlanul toppant be az auror-főparancsnokhoz. Ő hozta a hírt, hogy Harry Potter teljesítette küldetését, és Tom Denem, akit a varázsló társadalom a rettegett Sötét Nagyúrként ismer, ismét elbukott.

– Most már semmi akadály, hogy visszatérjen az élet a Roxfortba – közölte kissé álmatag hangon a fiatal tanárnő.

– Igen ám, de ki legyen az igazgató? – nézett rá Shackbolt. – Senki sem kívánja az igazgatói székben látni szegény Remust. Percy Weasleyt még kevésbé.

– Hermione Granger, ki más? – értetlenkedett Luna. Tekintete fennakadt, mint rendszeren, ha látomása támadt: *"Ő az Alapító, híd a Múlt és a Jövő között. Jó és Gonosz Tudás őbenne egyesül. Őrzője a Fénynek, társa a Kárhozat Fiának. Ő a Fény Leánya, Merlin örökösének tanítványa."*

– Merlin örököse?! – kapta fel a fejét Kingsley.

– Piton professzor, ki más? – nézett rá csodálkozva Luna.

Az auror főparancsnok szája tátva maradt. Csak most értette meg, miért viselkedett olyan nyugodtan Piton a tárgyalásán. *E világi hatalom neki nem parancsol...*

– Össze kell hívni a konferenciát! – határozott. – Maga képes rá, hogy kapcsolatba lépjen... vele?

– Ó, hogyne – mosolyodott el Luna Lovegood. – Látó vagyok – tette hozzá, mintha ez mindent megmagyarázott volna.

A bagoly akkor érkezett Drakula gróf Időn Kívüli Kastélyába, amikor Piton gyakorlatilag minden tárgyból levizsgáztatta Hermione Grangert, így tanítványa egy hónappal a hivatalos vizsgaidőszak kezdete előtt letette a RAVASZ-t. A fekete mágus szerint alkalmassá vált arra, hogy a többiek vizsgáját is felügyelje, ehhez – Arthur Weasley közbenjárásának köszönhetően – a minisztériumi engedélyt is megszerezte. A minisztériumi tisztviselők arca hosszúra nyúlt, amikor kiderült, hogy a Roxfort legfőbb fenntartója két magánszemély, akik tisztázatlan eredetű, ámde szerfelett magas összegű tőkével rendelkeznek. Csak az egyikük neve válhatott ismertté a nyilvánosság számára: Hermione Prince-é. A miniszter belátta, hogy a Roxfort előkelő magániskola, amelyben a mágusképzés megszervezése és a működtetés finanszírozása – az ezeréves alapító okirat szerint – az *alapítók örököseinek* felelőssége. Így, fogsikorgatva bár, de semmi sem akadályozhatta meg, hogy Rufus Scrimgeour kézjegyével és pecsétjével hitelesítse Hermione Granger kinevezését.

Hermione kissé meglepődött, hogy ennyire simán ment ez a kinevezés. Még Drakula kastélyában voltak. A lány hasrafeküdt az ágyon és mosolyogva mutatta meg a pergament Pitonnak. Granger elérzékenyült, ahogy a varázsló szemébe nézett és büszkeséget fedezett fel benne. *(ha büszke volt rá egyáltalán...:D-B)*

– Úgy tűnik, a jövőm már el van rendezve... – szólalt meg halkán a lány, aki már fiatal nő volt inkább, semmint kislány és megfogta a Perselus kezét. – Herceg... segítesz nekem a Roxfortban? Mellettem maradsz?

Piton Hermione szemébe nézett. Hosszú idő óta először teljesen kisimultak a vonásai. Nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak tűnt. A meditáció óta mintha kicserélték volna.

– Veled maradok. Akkor is, ha nem lehetek minden percben melletted. Semmi másra nem tartok igényt, csak egyetlen szobára, a pincében. Mint régen. De Te is tudod, bizonyos tárgyak oktatását nem vállalhatom a Roxfortban.

– Te leszel az új kviddicsedző, mi más lennél? – vigyorgott a lány. – Mégis, mi legyen azokkal, akik ellenállhatatlan vonzódást éreznek az iránt, amiben Te vagy a Mester?

– Nos, arra kérlek, hogy akikben felfedezed ezt a hajlamot, a fekete mágia iránti vonzalmat... küldd őket hozzám. Így ellenőrzés alatt tarthatjuk őket, ők pedig kibontakoztathatják a... képességeiket.

Hermione bólintott.

– Majd Rajtad kiélhetik perverz hajlamaikat... – nevetett fel. Boldog volt. Nagyon boldog. Amióta Tom Denem elbukott, *(sír a másik énem!:DD-B)* amióta megosztotta lelke minden rezdülését Perselusszal... amióta biztos volt benne, hogy a Herceg mindig szeretni fogja... Hermione soha nem volt szomorú. Akkor sem, amikor néha eszébe jutottak a régmúlt szenvedések. Sokszor gondolt még John-ra is. Pitonnal beszélgettek a démonvadászról, mert a lány csak így tudta elfogadni a hiányát és elengedni őt magából. Lassan, fokozatosan és nyugodtan. Hermione remélte, hogy John is boldog és intenzív életet él, valahol a Múltban.

– Perselus... a konferenciával mi lesz? – fordult a lány a mágushoz. – Megszervezzük?

– Természetesen megszervezzük a konferenciát – bólintott a varázsló. – Ha nem is térhetek vissza, egyelőre, idehívhatom és megidézhetem mindazokat, akik számítanak.

Hermione egy pergamenre jegyzetelt, kit hívjanak meg.

– És... Harry-t is. – nézett Pitonra várakozóan, de ellentmondást nem tűrően villant a szeme.

– Pottert is – egyezett bele Piton kelleetlenül. – És Percy Weasleyt. Mindketten ott voltak a Roxfort alapításánál, veled együtt.

Granger lejegyezte a neveket, aztán rágni kezdte a penna végét.

– Mi lesz Dudlussal? Őt is meg kellene... bár inkább lássam Narcissa Malfoy-t, mint őt, de...

– A mugli fiút? Nos... talán az lesz a legjobb, ha őt valamelyik pártfogója képviseli. De Dolores Umbridge szóba sem jöhet! Van, akitől még én is undorodom.

Hermione vigyorogva nézett Perselusra és hevesen bólogatott.

– Ott van Gilderoy. Ő is eléggé bent volt Dudlus hátsójában. – közölte Hermione gyakorlatiasan. –
Vagy tőle is annyira kivan a szépérezked? – bökte meg Piton karját kötekedően a lány.
– Gilderoy Lockhart? – húzta el a száját Piton. – Rendben van.
Hermione megsókolta a férfit mosolyogva és felírta Lockhart nevét is.

A rendkívüli konferencia cseppet sem volt látványos. Ezúttal nem minden korból érkeztek a látnokok és a tekintélyes mágusdinasztiák képviselői, hanem csak azok vettek részt, akik a Roxfort ezeréves fennállása óta valamilyen formában érintetté váltak. Mégis olyan volt minden, mintha az Ősök egész arcképcsarnoka megelevenedett volna. A kastély nagytermében gyűltek össze a Roxfort egykori igazgatói és fő támogatói. A hologramok villódtak, némelyik szinte tapintható volt.

Hermione a főasztalnál ült a meghívottakkal együtt.

Nem lehet azt mondani, hogy Harry lélekben jelen volt... elmélyülten piszkált egy szakadást a nadrágja szárán, amit Rose motorján szerzett egy meredek kanyarban. Ha Hermione nem pisszeg rá, akkor valószínűleg előveszi a mobilját, hogy felhívja a lányt. Szíve szerint menekült volna a zúfolt és a múlttal terhes teremből. A jövőt szerette volna. Hermione újabb pisszegésére Harry kedvetlenül felnézett és érdeklődést erőltetett az arcára.

Lupin

– Micsoda megtiszteltetés! – áradozott Lockhart. Lelki szemei előtt már az új könyvének borítója lebegett. Csak a címében nem volt még biztos: *"Időtlenül idült idétlenek"* vagy inkább *"Időnkívüliek az idő fogságában"*. Ezúttal citromsárga talárt viselt, alatta halványlila felöltőt és nadrágot. Hermione-hoz fordult: – Remélem, megjelenésemet az alkalomhoz illőnek találja, kisasszony!

Hermione visszafojtotta kitörni készülő röhögését és nagy komolyan bólintott.

– Ez a szín elhomályosítja a hologramokat is... – jegyezte meg árnyalatnyi gúnnyal a hangjában, amit Lockhart akkor sem venne észre, ha nem csak árnyalatnyi lenne...

Piton a háttérbe húzódva, sötét csuklyája takarásában figyelte az eseményeket. Amikor Minerva McGalagony holografikus alakja is a székébe ereszkedett, és barátságosan biccentett felé, kissé felengedett a feszültsége. A főmágus asszony mellett lassan körvonalazódott Albus Dumbledore alakja. Minerva kissé oldalba bökte a láthatóan szunyókáló öregurat.

– Megnyitom a konferenciát... – emelkedett szólásra Dumbledore, és pillantását végighordozta a jelenlevőkön: élőkön, kísértetekén és a villódzó, holografikus alakokon. – Azért vagyunk hát itt... miért is? – fordult kissé szenilisen Minervához.

– Hogy megnevezze az utódját! A Wizengamot főmágusát – súgta a tanárnő kísértete.

– De hát ez nyilvánvaló... – tologatta szemüvegét Dumbledore szelleme. – Művem akkor válik maradandóvá, ha a Fiú, Aki Túlélte, végre betölti küldetését...

– Ez már megtörtént – súgta a professzorasszony. – Voldemort hatalmának vége. Csak egy a bökkenő: Potter nem az, akinek a varázslótársadalom hiszi...

– Mit számít? Ő a Fiú, Aki Túlélte! Lépj elő, Harry Potter!

Harry vigyorogva felállt. Most először életében nem nyomasztotta a múltja és mások tévedései.

– Nos... a helyzet az, hogy én valóban nem én vagyok. Tudom, hogy ez mindazoknak kínos, akik esetleg másnak hittek – nézett Harry mosolyogva Hermione-ra és a szemében kajánság csillogott –, de akiknek korábban mindegy volt, azoknak most is az. Vagyok, aki voltam... (Én nemcsak az vagyok, aki voltam, hanem mindaz vagyok, amit szenvedéllyel olvastam:)) de főmágusnak... – Harry megcsóválta a fejét – nem hiszem, hogy alkalmas lennék. Talán inkább Hermione. Nála nagyobb, meg különlegesebb mágust még nem hordott a hátán a föld. De tényleg!

Hermione összeszorított szájjal ült és hallgatta a párbeszédet. Csaknem elnevette magát. (*most már kaphatna valami röhögés elleni szérumot -:D-B).*

Lupin

Harry elhúzta a száját és lemondóan legyintett.

– Úgy tűnik az igazság pillanata egyeseknek kicsit soká tart.

Szemét Dumbledore-ra függesztette és kedvetlenül várta, hogy az agg mágus bamba-barátságos hangja újra magasba röppentse a hírt: Ő Harry Potter (aki valójában Talánpista), ő az, akit Dumbledore a legnagyobbra tart.

– Íme, a Kiválasztott! – mosolygott a szemüvege fölött a Roxfort néhai igazgatója. – Életem fő műve!

– Vagy inkább a legnagyobb kudarca – morogta Piton, majd Harry Potterhez fordult. – Mardekár örököséként, ha értesüléseim helyesek, már kudarcot vallottál – jegyezte meg rosszmájúan Piton. – De tessék, vedd el Merlin botját, ha tudod! – Piton letette a nagy értékű ereklyét Potter elé. Kajánul vigyorgott, nem hagyva kétséget afelől, hogy erős kétségei vannak Harry alkalmasságát illetően.

Harry Pitonra vigyorgott és magában elmorogta a varázsigét, amit korábban még Mardekát botjára eszelt ki. A bűbáj most is bevált.

Merlin botja váratlanul varázspálca méretűre zsugorodott.

– Lám csak... máris annyit tud, mint Te – jegyezte meg Piton ironikusan.

Harry legszívesebben felröhögött volna Piton annyira emberi volt a kicsinyes rosszindulatával, de elfojtotta a feltörni készülő nevetést, amiből így csak egy szájalmas sóhajtásszerű nyekkenés lett.

További vitára azonban nem maradt idő, mert az asztalnál, a főhelyen, amit mindig üresen tartottak, váratlanul körvonalazódni kezdett egy ősz szakállú alak. Hasonlított Dumbledore-ra, de sokkal ravaszabbnak látszott. Mintha benne egyesült volna mindaz, ami Dumbledore a sötét gondolataival *együtt* lett volna.

Dumbledore kedélyesen mosolygott Merlinre.

– Ő hát az örökösöm. A legnagyobb, valaha élt mágus – szegezte hosszú ujját Harry Potterre.

– Egy legenda, aminek megszületni sem lett volna szabad! Albus, Albus... – hunyorgott Merlin. – Másodszor készülsz ugyanazt a hibát elkövetni! A varázsvilágot Hermione Granger mentette meg, azáltal, hogy elfogulatlan maradt. Képes volt a finom megkülönböztetésre, a tettek és a személyek egymástól független megítélésére. Kis védencedből ez a képesség mindig is hiányzott – nézett bölcsen hol Dumbledore, hol Harry Potter szemébe.

– A döntés a tied, Merlin! Minden mágusok legnagyobbika!

– A döntés már megszületett – szegezte pillantását Merlin Pitonra. – Ha Albus megbocsát neked, nincs olyan hatalom, amely elítélhetne azért, amit tettél.

Hermione kissé elpirult a hallottakon és közbe akart szólni, de inkább hallgatott.

Harry végiggondolta mindazt, amit Hermione-ról és a gondolatairól tud, és úgy döntött, hogy ha Dumbledore tévedése, Piton gyilkosságai megbocsáthatók, akkor igazán Merlin is lehet alkalmilag elfogult, és ő igazán elnézheti ezt neki. Hiszen lemondani valamiről annyi, mint egésznek maradni. Az ember veszteségeinek arányában nő. Úgyhogy nem szólt, csak titokban (az asztal takarásában) bepötyögött egy gyors sms-t Rose-nak. Elégedett vigyorral nyugtázta a választ és felnézett. Tekintete találkozott Lupinéval aki....

Lupin

Dumbledore érzékelte a feszültséget. Eljött hát az igazság pillanata. Piton szemébe nézett:

– Azt tetted, amit tenned kellett, és nem azt, amit helyesnek véltél. Engedelmeskedtél nekem, meggyőződésed ellenére! Soha többé ne tedd! – figyelmeztette Dumbledore Pitont. – Nem bocsátok meg, mert nincs mit megbocsátanom, Perselus! – Majd pillanatása Harry Potterre szegeződött.

– Téged választalak a Wizengamot élére, Harry Potter! Akkor vedd át a beosztásodat, amikor elég érettnek érzed magad e feladat ellátására! De, ha elfogadsz egy figyelmeztetést: soha ne halmozd a pozíciókat!

– És ne ismételd meg az elkövetett hibákat. Kövess el bátran újakat! – vigyorgott sötéten Piton. Majd Hermione keze után nyúlt, aki felsóhajtott. Habár csaknem biztos volt benne, hogy Merlin Dumbledore-ral ért majd egyet, most legördült a szívéről az utolsó kódarab is. Pitonra nézett mosolyogva és összekulcsolta ujjait az övével, aztán fennhangon megszólalt.

– Harry majd elköveti, mi meg eltusoljuk a hibákat... vagy tovább rontjuk a helyzetet... – Hermione Harry-re kacsintott.

Harry először nem szólt. A kinevezés készületlenül érte... Belegyezően bólintott, azután szeretett volna őszintén visszamosolyogni Hermione-ra de nem tudott. A lány szavai szíven találták. Megérezte, hogy a világnyi szakadék, ami köztük van, ugyan pár pillanatra áthidalható egy kacsintással, vagy egy kézszorítással, de más úton járnak. Mostantól biztosan. Harry számára minden megváltozott amióta Rose-val és az általa közvetített gondolatokkal találkozott. És Piton... már nem tűnt akkora mesternek. Csak egy rendkívüli képességű mágusnak, akit pont Hermionenak talált ki... Merlin. Az ember azzá válik, amit a figyelmével megragad...

Hangosan csak annyit mondott, mivel látta, hogy Merlin várakozóan néz rá:

– Óóó... úgy látom, Piton professzor megkapta a mugli közhely szótárat, amit hálából küldtem neki. Tudja, szerettem volna valahogy kifejezni, hogy mindig szeretettel fogok rá gondolni és igazán nem zavar, bármit is gondol rólam.

Merlin jót nevetett az egészen. Majd magához intette Hermione-t és Pitont is. Egymás után a szemükbe nézett:

– Perselus! Hermione! A varázsvilág most nincs felkészülve egy újabb Merlin eljövetelére. Hát még kettőre! Hétköznapi hősöket akarnak. Olyanokat, mint ez a fiú – intett az állával Potter felé. – Nem szupermágusokat. De ti ketten... – összefűzte a kezüket és elmosolyodott – ...Mester és Tanítvány, aki már szinte maga is Mester... őrizzétek a Tudást. Jó és Gonosz tudást egyaránt. Adjátok tovább azoknak, akiket erre alkalmasnak tartotok! A tanítványi láncolat nem szakadhat meg! Vedd fel a botot, Perselus!

Piton engedelmeskedett. Koppintott a bottal, mire Merlin sarkon fordult és eltűnt.

Hermione nagyot nyelt és egy pillanatra lehunyta a szemét. Úgy érezte, Merlin áldása minden Fénynél erősebben világít a lelkében. *(ahhhhhh! Miket tudok!! Király mondat, mi? :DDD-B)*

Nem engedte el Piton kezét, sőt, közelebb húzódott hozzá és körbenézett a teremben. A legtöbb hologramm már eltűnt, de McGalagony és Dumbledore még ott voltak. *(ha megengeditek ezt az önkényeskedést itt a végén...-B)*

Hermione pillantása végigsimogatta a két öreg alakját és könnyes szemekkel búcsúzott el tőlük lélekben.

A hologrammok aztán lassan elhalványultak... a lány Pitonra nézett és bólintott.

– Hosszú volt az első utunk. És még mennyi vár... – mosolyodott el. – Alig várom. – suttogetta a varázslónak, majd megcsókolta az arcát gyengéden.